

V POLETNI TRAVI

Matej Bor

Tako boš ležal, kot ležiš,
le malo globlje,
in z zemljo živel, kot živiš,
le malo globlje.

Le malo globlje, a vendar
dovolj globoko,
da ne dosežeš več teh trav
s to svojo rôko.

In čas bo hitel. Znova bo
stoletje mimo
in k tebi leže, kar živi
in kar živimo,

ne da bi mislil kdo še kdaj,
kaj je ostalo
za nami, in ostalo bo
le bore malo.

Sled naših senc in tamkaj spod
morda lobanje,
ki prst, dokler jih ne zdrobi,
bo lezla vanje

in jih razganjala, kot jih
je duh nemirni
nekoč, ko zrl je iz njih
v svet neizmerni.